

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 5Stk/15/2022
Identifikačné číslo spisu: 1020201183
Dátum vydania rozhodnutia: 27. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1020201183.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. (spravodajca) a členov senátu JUDr. Anity Filovej a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): P. Q. S.J., O. S. XXXX/X, O., právne zastúpený: JUDr. Jakub Kučerák, advokát so sídlom Námestie Martina Benku 5, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Špitálska 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BA-KDI21-27/2020-P zo dňa 21. mája 2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k.8Sa/78/2020-83 zo dňa 18. mája 2022, takto

r o z h o d o l :

Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

Účastníkom konania sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 8Sa/78/2020-83 zo dňa 18. mája 2022 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BA-KDI21-27/2020-P zo dňa 21. mája 2020. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 167 S.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

2. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu správny súd zistil, že Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV začal dňa 25. októbra 2019 na základe správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 31. augusta 2019, predloženej Oddelením železničnej polície PZ Bratislava, Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave (ďalej aj „OŽP PZ Bratislava“), administratívne/priestupkové konanie. Dňa 14. októbra 2019 vydal podľa § 87 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, účinného v čase spáchania priestupku (ďalej len „zákon o priestupkoch“) rozkaz o uložení sankcie za priestupok č. ORP-P-418/BAIV-ODI1-2019, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona o priestupkoch, pretože porušil § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a

doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o cestnej premávke“) tým, že dňa 31. augusta 2019 v čase okolo 14.10 hod., nerešpektujúc zvislé dopravné značenie „B 3,“ Zákaz vjazdu všetkých motorových vozidiel, doplnené o dodatkovú tabuľku „E 12“ - s textom OKREM VOZIDIEL S POVOLENÍM ŽSR VJAZD NA 2 VYHRADENÉ STÁTIA KLIENTOM SLOVENSKEJ POŠTY POVOLENÝ. ZÁSBOVANIE 06.00 - 10.00, vošiel motorovým vozidlom zn. Mercedes Benz, EČ: O. z Námestia F. Liszta do priestoru ŽSR pred Hlavnou stanicou v Bratislave.

3. Na ústnom pojednávaní o priestupku dňa 11. decembra 2019, ktoré bolo odročené za účelom zaobstarania podkladov na riadne zistenie skutkového stavu veci, bol vypočutý žalobca. Dňa 29. januára 2020 bolo dokazovanie doplnené o výsluchy svedkov, príslušníkov OŽP PZ Bratislava, K.. F. S. U. V.V.. I. S., dňa 4. marca 2020 pokračovalo ústne pojednávanie za prítomnosti žalobcu a prvostupňový orgán vydal rozhodnutie č. ORP-P-418/BAIV-ODI1-2019, ktorým bol žalobca podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona o priestupkoch vzhľadom na skutočnosť, že ako účastník cestnej premávky svojím konaním porušil ust. § 3 ods. 2 písm. b/ zákona o cestnej premávke uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a zároveň mu bola uložená pokuta vo výške 30 eur. Orgán verejnej správy prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzal zo správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy č. KRP-P-271/Ž-BA-BA-2019, správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy - ODPIS, úradného záznamu hliadky Železničnej polície Bratislava zo dňa 31. augusta 2019, fotodokumentácie, výpisu z evidencie vodiča, odporu proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok, zápisnice o výsluchu svedkov K.. F. S. U. V.. I. S.. Skutkový stav mal preukázaný vykonaním a zhodnotením zákonne získaných dôkazných materiálov, ktoré sú obsahom priestupkového spisu. Nebolo vyhovené návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom vodiča zastaveného príslušníkmi PZ v rovnakom čase na mieste skutku a za potrebné a účelné nepovažoval ani vykonanie ďalších dôkazov, nakoľko by dôkaznú situáciu nezmenili. Pri určovaní výšky uloženej pokuty zohľadnil tiež skutočnosť, že žalobca spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky menej závažným spôsobom konania. Uvedené rozhodnutie napadol žalobca odvolaním, o ktorom rozhodol žalovaný tak, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa dňa 21. mája 2020 potvrdil. Toto rozhodnutie sa po podaní správnej žaloby žalobcom stalo predmetom súdneho prieskumu pred krajským súdom.

4. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po tom, čo popísal účel priestupkového konania, uviedol, že pre preukázanie spáchania priestupku nezáleží na tom, či je preukázaný jediným alebo skupinou dôkazov, či vo forme výpovede príslušníka polície alebo obvineného z priestupku, ak taký dôkaz alebo dôkazy nepochybne preukazujú vinu priestupcu. Mal za to, že za súčasnej konštrukcie objasňovania priestupkov nemožno očakávať objasnenie akéhokolvek priestupku najmä v doprave, bez výpovede, či výpovedí zakročujúcich príslušníkov polície, ktorí sú zo zákona č. 171/1993 Z.z. nielen zakročujúcimi orgánmi voči priestupcom, ale podľa § 35 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) aj svedkami páchania priestupkov.

5. Jednou z námietok vznesených žalobcom bolo porušenie jeho práva na spravodlivý proces, konkrétne práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Správny súd mal za to, že z prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia boli dostatočne zrejmé dôkazné prostriedky tvoriace podklad rozhodnutia, dopravný priestupok zo spáchania ktorého bol žalobca uznaný vinným a správna úvaha, na základe ktorej správny orgán dospel k výške uloženej sankcie. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jasne vyplýva, prečo žalovaný odmietol odvolacie námietky žalobcu a jeho verziu, že do vymedzeného priestoru ŽSR vošiel motorovým vozidlom za účelom podania zásielky na pošte vyhodnotil ako účelovú, nevierohodnú, priečiacu sa skutkovým zisteniam. Ak by jeho tvrdenie malo byť pravdivé, listovou zásielkou by sa preukázal na mieste a túto skutočnosť by uviedol ihneď pri kontrole policajnou hliadkou.

6. Správny súd sa ďalej nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že je právom, nie povinnosťou obvineného, uvádzať v konaní o priestupku dôkazy a ani na ne upozorňovať. Správny súd upriamil pozornosť na ust. § 34 ods. 3 Správneho poriadku, v zmysle ktorého je účastník konania povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Zároveň mal za to, že nepresvedčivo vyznievalo i vyjadrenie žalobcu na pojednávaní správneho orgánu dňa 11. decembra 2019, keď

nevedel konkrétne uviesť, kde a kedy údajnú listovú zásielku podal. V neprospech jeho verzie svedčí aj skutočnosť, že k spáchaniu priestupku (31. augusta 2019) došlo v sobotu, kedy daná pobočka Slovenskej pošty označená ako „Pošta Bratislava 14,“ otváracie hodiny nemala vôbec. Žalobca pritom na pojednávaní dňa 11. decembra 2019 tvrdil, že táto pošta mala dlhodobé otváracie hodiny až do 22.00 hod.

7. Okrem vyššie uvedeného správny súd poukázal na to, že z fotodokumentácie (foto č. 2), ktorá je súčasťou administratívneho spisu vyplýva, že výnimka zo zákazu vjazdu všetkých motorových vozidiel platí pre klientov Slovenskej pošty len v čase jej prevádzkovej doby. Nevierohodne vyznieva i tvrdenie žalobcu, že nikoho na stanici nečakal, v priebehu dvoch hodín za ním nikto neprišiel, hoci na fotografii č. 3 pri jeho aute stojí osoba ženského pohlavia, ktorá tam podľa výpovedí svedkov prišla za žalobcom (tykali si) počas objasňovania priestupku a jeho motorovým vozidlom spolu aj odišli.

8. V súvislosti s námietkou žalobcu, že prvostupňový orgán verejnej správy priznal výpovediam službukonajúcich policajtov vyššiu dôkaznú silu ako jeho výpovedi, správny súd uvádza, že dôkazy založené na tvrdeniach zasahujúcich policajtov nemajú medzi ostatnými dôkazmi v priestupkovom konaní zvláštne postavenie nielen preto, že sú s ostatnými dôkazmi rovnocenné, ale aj v tom smere, že nie je možné ich a priori považovať za nedostatočné pre posúdenie zodpovednosti podozrivej osoby zo spáchania priestupku. Objasnenie priestupku v doprave nemožno očakávať bez výpovedí zasahujúcich príslušníkov polície, ktorí sú nielen zasahujúcim orgánom, ale i svedkami spáchania priestupku. Výpovede policajtov nie sú v preskúmvanej veci jediným dôkazom o spáchaní priestupku, pretože súčasťou administratívneho spisu sú aj fotografie z miesta jeho spáchania, vyhotovené v čase zhodnom s časom zadokumentovania priestupku policajtmí, ktoré ako ďalší dôkaz dotvárajú celkový skutkový obraz potvrdzujúci výpovede policajtov. Žalobca v administratívnom konaní nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali neobjektívnosť či zaujatosť tvrdení príslušníkov polície a neoznačil ani žiaden taký dôkaz, ktorý by mal vyvrátiť či vážne spochybníť ich výpovede. Samotné tvrdenie o tom, že skutok nespáchal, takýmto dôkazom nie je.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ kasačnú sťažnosť. Krajskému súdu predovšetkým vytýkal, že vec nesprávne právne posúdil. Mal za to, že žalovaný porušil jeho právo na spravodlivý proces zaručené čl. 46 Ústavy SR a garantované čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, konkrétne mal porušiť jeho právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Žalovaný sa nevysporiadal s jeho argumentmi v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Konkrétne žalovaný nevychádzal zo skutočnosti uvádzaných sťažovateľom na ústnom pojednávaní dňa 11. decembra 2019. V súvislosti so skutkom kladeným mu za vinu uviedol, že z jeho strany bezprostredne po tom, čo bol zastavený hliadkou došlo k informovaniu príslušníkov o tom, že ide podať na poštu zásielku. Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z obsahu odporu proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok, svedeckej výpovede sťažovateľa na ústnom pojednávaní o priestupku pred správnym orgánom a tiež z výpovede svedka K.. S., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že mu sťažovateľ tvrdil, že ide na poštu. Z uvedeného je zrejmé, že správanie sťažovateľa na mieste objasňovania priestupku preukazuje pravdivosť jeho tvrdení o tom, že mal v úmysle ísť podať zásielku na poštu. Opätovne uviedol, že odmietol podpísať správu o výsledku objasňovania priestupku z dôvodu, že príslušníci odmietali do nej uviesť skutočnosť, že sa sťažovateľ na predmetnom mieste nachádzal za účelom podania listovej zásielky. Poukázal aj na to, že zo strany príslušníkov nebol vyzvaný, aby preukázal predloženie listu či balíka ako dôkaz, že ide na poštu. Ďalej uviedol, že v priestupkovom konaní je príslušný orgán Policajného zboru povinný zabezpečiť dostatočné dôkazy, ktoré preukazujú, že obvinený spáchal priestupok, ktorý sa mu kladie za vinu. Tu neobstojí ani poukazovanie krajského súdu na § 34 ods. 3 Správneho poriadku, nakoľko v konaní o priestupkoch je k tomuto ustanoveniu lex specialis ust. § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch. Uplatňovať dôkazy na svoju obhajobu je právom, nie povinnosťou obvineného z priestupku, avšak na druhej strane je príslušný orgán povinný zabezpečiť dostatočné dôkazy, ktoré preukazujú, že obvinený spáchal priestupok, ktorý sa mu kladie za vinu. Ďalej uviedol, že k údajnému spáchaniu priestupku došlo dňa 31. augusta 2019 a pojednávanie, na ktorom bol sťažovateľ vypočutý sa konalo dňa 11. decembra 2019, je preto pochopiteľné, že sťažovateľ po takmer štvrt roku nevedel uviesť, kde a kedy listovú zásielku podal. Poznamenal aj to, že zo znenia dodatkovej tabuľky „E 12“ nevyplýva, že výnimka z platnosti dopravnej značky „B 3“ platí len v čase

prevádzkovej doby pošty. Nemožno pritom vylúčiť ani to, že osoba príde na poštu s očakávaním podania zásielky, a pri vchode zistí, že táto je zatvorená. Nestotožnil sa ani s tvrdením krajského súdu, že je nevierohodné tvrdenie sťažovateľa, že nikoho na stanici nečakal, keď v priebehu dvoch hodín za ním nikto neprišiel, hoci z fotografie č. 3 vyplýva, že pri aute stojí osoba ženského pohlavia, ktorá tam podľa výpovedí svedkov prišla za sťažovateľom počas objasňovania priestupku a jeho motorovým vozidlom odišla. Príslušníci PZ pritom uviedli, že predmetnú osobu nestotožnili ani ju nevyzvali na podanie vyjadrenia. Z fotografie pritom nevyplýva, že práve zo stanice prišla osoba ženského pohlavia, ktorú sťažovateľ čakal. Ďalej uviedol, že právne orgány mali k dispozícii len dôkazy vo forme svedeckých výpovedí príslušníkov PZ a výpoveď sťažovateľa, ktoré majú v konaní rovnakú dôkaznú silu. Správny orgán sa tak dostal do dôkaznej núdze a namiesto toho, aby sa riadil zásadou in dubio pro reo rozhodol v neprospech sťažovateľa. V danej veci tak vznikla situácia „slovo proti slovu“. Zdôraznil, že svedecká výpoveď obvineného má rovnakú dôkaznú silu ako svedecká výpoveď policajtov. S poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR napr. sp.zn.10Sžd/7/2013 a 1Sžd/39/2012 mal za to, že správny orgán pri hodnotení dôkazov nesmie uprednostňovať výpoveď policajtov a samotná výpoveď policajtov ako jediný dôkaz nemôže postačovať na uznanie viny obvineného z priestupku. Vzhľadom na uvedené žiadal rozhodnutia správnych orgánov zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie.

10. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že krajský súd sa v odôvodnení rozhodnutia kvalifikovane vysporiadal s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom poukázal aj na nelogickosť námietok sťažovateľa, keď ten namietal nedostatočne zistený skutkov stav a zároveň nelogicky aj nesprávne posúdenie veci. Mal za to, že krajský súd správne konštatoval, že je povinnosťou obvineného podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. So všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré uviedol opakovane aj v kasačnej sťažnosti sa správny súd už v odôvodnení rozsudku kvalifikovane a komplexne vysporiadal. Žiadal preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

11. Dňom 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky svoju činnosť, t.j. začal konať a rozhodovať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal a rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v Správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Od 1. augusta 2021 teda koná a rozhoduje o kasačných sťažnostiach Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Predmetná vec bola náhodným spôsobom pridelená do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 S.s.p.).

13. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok správneho súdu č.k. 8Sa/78/2020-83 zo dňa 18. mája 2022, ktorým ako nedôvodnú zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-BA-KDI21-27/2020-P zo dňa 21. mája 2020, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa č. ORP-P-418/BAIV-ODI1-2019 zo dňa 4. marca 2020, ktorým bol sťažovateľ podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona o priestupkoch uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a to vzhľadom na skutočnosť, že ako účastník cestnej premávky svojím konaním porušil ust. § 3 ods. 2 písm. b/ zákona o cestnej premávke, za čo mu bola uložená pokuta podľa § 22 ods. 2 písm. g/ zákona o priestupkoch vo výške 30,- €.

14. Orgány verejnej správy pri uložení sankcie vychádzali zo skutkového stavu, ktorý ustálili tak, že sťažovateľ dňa 31. augusta 2019 v čase okolo 14.10 hod., nerešpektujúc zvislé dopravné značenie „B 3,“ Zákaz vjazdu všetkých motorových vozidiel, doplnené o dodatkovú tabuľku „E 12“ - s textom OKREM VOZIDIEL S POVOLENÍM ŽSR VJAZD NA 2 VYHRADENÉ STÁTIA KLIENTOM SLOVENSKEJ POŠTY POVOLENÝ. ZÁSBOVANIE 06.00 - 10.00, vošiel motorovým vozidlom zn. Mercedes Benz, EČ: O. z Námestia F. Liszta do priestoru ŽSR pred Hlavnou stanicou v Bratislave.

15. K porušeniu zákonom stanovenej povinnosti sťažovateľom tak malo dôjsť tým, že ako účastník cestnej premávky nerešpektoval dopravné značenie - zákaz vjazdu. V súvislosti s otázkou zistenia skutkového stavu kasačný súd poukazuje na to, že v konaní nebolo sporným, že sťažovateľ svojim motorovým vozidlom vošiel do priestoru, na ktorý sa vzťahuje zákaz vjazdu. Z hľadiska vyvedenia deliktuálnej zodpovednosti sťažovateľa bolo potrebné posúdiť otázku, či sťažovateľ vošiel do predmetného priestoru ako klient pošty - majúci záujem využiť jej služby, resp. doň vošiel z iných dôvodov, na ktoré sa takáto výnimka nevzťahuje a uplatňuje sa v plnej miere deliktuálna/priestupková zodpovednosť spojená s uložením sankcie.

16. Kasačný súd poukazuje na to, že orgány verejnej správy v súvislosti s ustálením skutkového stavu vo vyššie popísanom smere obstarávali a zdokumentovali zistenia/dôkazy, ktoré by mohli svedčiť tak v prospech, ako i v neprospech sťažovateľa. Ich postup aj s ohľadom na tvrdenia sťažovateľa (o zamýšľanej návšteve pošty) bol vedený zámerom (aj v súčinnosti so sťažovateľom) objasniť, či sťažovateľ mohol dňa 31. augusta 2019 vojsť do priestoru pred ŽSR a teda, či v jeho prípade došlo k uplatneniu výnimky zo zákazu vjazdu.

17. Je potrebné súhlasiť so sťažovateľom v tom smere, že v sankčnom - priestupkovom konaní je preukázanie porušenia konkrétnej povinnosti - spáchanie priestupku vždy úlohou orgánov verejnej správy. Je tak na príslušných orgánoch verejnej správy, aby si vo veci zaobstarali dostatok dôkazov, spoľahlivo preukazujúcich spáchanie skutku, ktorý sa kladie účastníkovi konania za vinu. Povinnosťou účastníka konania tak nie je predkladať dôkazy svedčiace v jeho neprospech. To však ale neznamená, že účastník konania má zostať v tomto procese pasívny, keď aj ust. § 34 ods. 3 Správneho poriadku predpokladá, resp. vytvára procesný priestor pre účastníka konania na to, aby svoje tvrdenia podporil návrhom/predložením dôkazov (t.j. svedčiacich v jeho prospech), ktoré sú mu známe. Právna úprava pritom výslovne nevyžaduje osobitnú výzvu zo strany správneho orgánu na predloženie konkrétneho dôkazu, ktorým by mal účastník konania svoje tvrdenia preukázať. Napokon sťažovateľ bol zo strany správneho orgánu ohľadne okolností týkajúcich sa ním zmieneného podania poštovej zásielky dopytovaný na ústnom pojednávaní dňa 11. decembra 2019, avšak tieto okolnosti bližšie neozrejmil.

18. Sťažovateľovi nič nebránilo, aby svoje tvrdenie o tom, že v súvislosti s jeho vjazdom motorovým vozidlom do priestoru pred ŽSR sa naňho vzťahovala výnimka zo zákazu vjazdu - z titulu návštevy pošty bližšie ozrejmil, konkretizoval, resp. aj preukázal. Pokiaľ teda sťažovateľ vjazd svojim motorovým vozidlom do priestoru pred ŽSR odôvodňoval podaním zásielky (iný účel návštevy pošty nezmienil), mohol ním uvádzanú skutočnosť či už pred hliadkou PZ na mieste (alebo následne v priebehu administratívneho konania) sám preukázať, čím by sa vyhol vyvedeniu deliktuálnej zodpovednosti podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona o cestnej premávke. Sťažovateľovi mal už v počiatočnej fáze objasňovania priestupku vytvorený priestor na uvádzanie skutočností, resp. predloženie dôkazu svedčiaceho v jeho prospech.

19. Kasačný súd ako nedôvodnú vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa o tom, že preukázanie ním uvádzanej skutočnosti - vjazd motorového vozidla do priestoru ŽSR z dôvodu podania zásielky vyplýva z toho, že aj samotný príslušník PZ uviedol, že túto skutočnosť mu oznámil sťažovateľ, resp. že aj samotný sťažovateľ na pojednávaní tvrdil, že ide na poštu. Z uvedených skutočností vyplýva iba to, že sťažovateľ trval na tom, že dôvodom jeho vjazdu motorovým vozidlom na vyhradené miesto malo byť podanie poštovej zásielky, avšak toto tvrdenie nebolo v priestupkovom konaní žiadnym dôkazom preukázané, resp. bolo v procese zistenia skutkového stavu správnymi orgánmi dostatočne vyvrátené.

20. Možnosť návštevy pošty sťažovateľom bola zo strany orgánov verejnej správy taktiež vyhodnocovaná aj s ohľadom na to, že dňa 31. augusta 2019 nebolo možné objektívne fyzicky využiť služby pošty, keď bolo zistené, že išlo o sobotu, t.j., deň kedy daná príslušná pobočka Slovenskej pošty otváracie hodiny nemala. Zároveň bolo zistené, že výnimka zo zákazu vjazdu všetkých motorových vozidiel platí pre klientov Slovenskej pošty len v čase jej prevádzkovej doby. Predmetné zistenia neboli jedinými, resp. výlučnými, ktoré viedli správne orgány k ním formulovaným záverom, pričom bolo nutné na ne nazerať vo svetle ďalších obstaných dôkazov.

21. Tvrdenia sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd ako účelové a prezentované iba v snahe vyhnúť sa priestupkovej zodpovednosti o čom svedčí aj to, že podľa zhotovenej fotografie na mieste, resp. výpovedi svedkov, sťažovateľ napokon z priestorov pred ŽSR odišiel motorovým vozidlom spolu s inou osobou (ktorú skutočnosť napokon v priestupkom ani súdnom preskúmovacom konaní nespochybnil), t.j. účelom jeho vjazdu a zotrvania na mieste vyhradenom pre klientov pošty zjavne nebolo využitie poštových služieb. Sťažovateľom namietaná skutočnosť, že z fotografie nevyplýva, že uvedená osoba prišla k sťažovateľovi priamo zo stanice nebola pre posúdenie veci relevantná. Práve naopak uvedené tvrdenie iba nasvedčuje tomu, že skutočným dôvodom vjazdu sťažovateľa na vyhradený priestor nebolo využitie poštových služieb, na ktoré sa odvolával.

22. Sťažovateľovi zároveň nebolo upreté jeho právo v zmysle § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, t.j. právo vyjadriť sa ku všetkým zisteným skutočnostiam, uplatňovať dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. Už na mieste zistenia a dokumentovania priestupku mohol sťažovateľ podrobne uviesť svoje stanovisko, námietky alebo dôkazy. Sťažovateľ toto svoje právo nevyužil, keď sa už do správy o výsledku objasňovania priestupku nevyjadril a túto odmietol podpísať. To, že sťažovateľ uvedený zápis odmietol podpísať pritom neznamená, že správa o výsledku objasňovania priestupku by bola spracovaná nezákonne, resp. by nebola procesne spôsobilým podkladom pre vydanie rozhodnutia o uložení sankcie. Kasačný súd taktiež poukazuje na všeobecnosť a neurčitosť kasačnej námietky, že žalovaný nevychádzal zo skutočností uvádzaných sťažovateľom na ústnom pojednávaní dňa 11. decembra 2019, keď sťažovateľ bližšie nekonkretizoval a aké skutočnosti išlo. Z odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov pritom vyplýva, že skutočnosti uvádzané sťažovateľom boli konfrontované a vyhodnocované s ohľadom na všetky zistenia/dôkazy obstané správnymi orgánmi.

23. V súvislosti s otázkou dostatočnosti zistenia skutkového stavu mal kasačný súd za to, že orgány verejnej správy pri vydaní rozhodnutí vychádzali z potrebných podkladov, pri formulovaní svojich záverov sa opierali o dôkazy získané v súlade so zákonom, medzi ktoré patrili okrem iného aj svedecké výpovede policajtov. Tieto výpovede pritom boli hodnotené vo vzájomnej súvislosti s ďalšími dôkazmi, napr. fotodokumentácia, ktorá spolu s výpoveďami, ako i ďalšími zisteniami dokreslovala celkový obraz o skutkovom dejí. Sťažovateľ síce nenamietal použiteľnosť takto získaného dôkazu v priestupkovom konaní, ale opakovane poukazoval na to, že orgány verejnej správy im priznali vyššiu dôkaznú silu napr. aj oproti ním podanej výpovedi. Kasačný súd zdôrazňuje, že výpovede policajtov v procesnom postavení svedkov neboli jediným a ani nijak osobitným dôkazom, ktorý by viedol k vyvodu deliktualnej zodpovednosti sťažovateľa. Pri hodnotení dôkazov príslušné orgány vychádzali napr. aj z výpovede samotného sťažovateľa, ktorého tvrdenia konfrontovali a hodnotili v kontexte ďalších obstaných dôkazov. Zároveň nešlo o procesnú situáciu, kedy by naproti sebe stáli iba výpovede príslušníkov PZ a výpoveď samotného sťažovateľa. Je nutné uviesť aj to, že výpovede príslušníkov PZ sa obsahovo nerozhádzali, či už navzájom, alebo s poukazom na nimi skôr uvádzané zistenia napr. v správe o výsledku objasňovania priestupku, resp. nešlo ani o totožné/identické výpovede, ktorá skutočnosť by mohla vyvolávať pochybnosti o ich vierohodnosti. Napokon podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10 Sžd/5/2014 zo dňa 28. mája 2014, vyplýva, že „nie je pritom na mieste požiadavka žalobcu na navrhovanie ďalších dôkazov o jeho vine, napríklad dôkazom pochádzajúcim z technického prostriedku (kamery, či iného záznamového zariadenia), preto ak niet pochybností o akomkoľvek dôkaze, bez ohľadu na to, z akého zdroja pochádza a ak bol zadovážený a vykonaný zákonným spôsobom, nie je nutné k nemu

priradovať ďalšie dôkazy.“ Podľa uvedeného rozhodnutia by aj tvrdenia policajtov, ak sú obsahovo zhodné, mali byť dostatočným dôkazom na preukázanie viny, aj keď si obvinený vinu nepriznáva.

24. Vyhodnotením jednotlivých dôkazov samostatne a vo vzájomných súvislostiach nemožno konštatovať, že by bol skutkový stav zistený nedostatočne, resp. že by v tomto smere vznikali pochybnosti o spáchaní priestupku sťažovateľom a mali tak odôvodňovať napr. záver o nutnosti aplikácie zásady in dubio pro prípadne ďalších trestnoprávných zásad uplatňujúcich sa v priestupkovom konaní ako administratívnom sankčnom konaní.

25. Kasačný súd s poukazom na vyššie uvedené (a po zistení, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnil vecnú správnosť rozsudku správneho súdu) dospel k záveru, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval relevantné právne normy, presvedčivým a zrozumiteľným spôsobom sa vysporiadal so všetkými pre vec zásadnými námietkami sťažovateľa, pričom ako spornú nenechal otvorenú žiadnu právnu otázku, ktorá by mala v kasačnom konaní vyústiť do zrušenia napadnutého rozsudku. Kasačný súd preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 S.s.p. zamietol.

26. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že ju žiadnemu z účastníkov konania nepriznal, keďže sťažovateľ nemal úspech v kasačnom konaní a u procesne úspešného žalovaného nezistil výnimočné dôvody, pre ktoré by mohol spravodlivo požadovať náhradu trov konania (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 S.s.p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 S.s.p. v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný.